

У гарному будинку на вікні
Бриніли Квіти у макітрі;
Тихесенько вони гойдалися на вітрі,
Радіючи весні.
На другому вікні стояли інші Квіти:
З паперу зроблені і шовком перевиті,
На дротяних стебельцях, наче мак,-
Хто йде, дивується усяк...
Чого тепер не роблять люде!
Без коней їздять,— ще колись
І не такеє диво буде:
От-от — дивись —
На місяць злізуть панувати
І там почнуть
По-своєму порядкувати,
Ще й земство заведуть...
А покіль що — повернем річ на Квіти.
День парний був; у холодку спочити
Ховавсь усяк.
От справжні Квіти кажуть так:
— Ой Вітрику, наш милий друже!
Навій нам дощину мерщій,
Бо душно стало дуже
Скрізь по землі сухій.-
А тії, шовком вбрані Квіти,
Сміються з них:
— Кому-кому — ще й вам годити,-
Не бачили дурних!
Навій їм дощину із неба...
Нащо він здавсь, коли його не треба?
Поналива води —
Хоч не ходи.
Не слід їм. Вітре, догоджати,
Бо що вони за Квіти, треба знати?
Ще тиждень поцвітуть,

А потім і посхнуть.
Ось ми не простою красою —
Сам бачиш ти —
І літом і зимою
Уміємо цвісти...-
А вітер віє, повіває...
Вже близько хмара... дощик накрапає.
І зразу зашумів —
Долину звеселив...
А тії Квіти, шовком вбрані"
Попадали, неначе п'яні,-
Пропала чвань!
Тепер — куди не глянь —
Скрізь по двору їх вітер носить.

Розумному, як кажуть, досить.

[1864-1872]